

SYMBIOSE

Frank Vork

‘De armtransplantatie is bijna voltooid,’ zei de hoofdchirurg.

Oscar Mossink staarde verdwaasd naar het witte plafond. De operatie had zes uur geduurd, maar daarvan had hij alleen het afgelopen halfuur bewust meegekregen. De narcose sluimerde nog in zijn lijf. Zijn hoofd voelde zwaar en de operatiekamer zwierde vertraagd om hem heen zodra hij zijn hoofd draaide. Daarom keek hij maar naar boven, voorbij de grote lampen en de slangen boven zijn hoofd. Links van hem waren de chirurgen bezig met zijn nieuwe linkerarm. Hij kon het voelen. Hun handelingen deden geen pijn, maar hij voelde de druk van hun instrumenten. Het was vergelijkbaar met de druk die een tandarts op je verdoofde kaak uitoefende.

Oscar kon wel janken van blijdschap. Hij vóelde weer iets op de plek waar zijn eigen arm had gezeten!

De hoofdchirurg kwam in zijn gezichtsveld staan. Hij maakte geen oogcontact, maar hield iets buiten Oscars blikveld in de gaten. ‘Voordat we de boel dichtmaken, willen we enkele functies van uw arm controleren. We beginnen met uw hand. Geef het alstublieft aan wanneer u een bepaalde druk voelt en op welke plek u die druk voelt.’

Oscar knikte voorzichtig, om de duizeligheid te beperken. Gelukkig bleef de wereld stabiel.

‘Goed.’ De man knikte, waarna een van de assistenten iets deed. Het voelde alsof zijn vinger klem zat in de bek van een tang. Zijn nieuwe vinger.

‘Middelvinger.’ Oscar merkte dat zijn spraak inmiddels weer volledig terug was. Nog een beetje hees, maar dat was alles. Hij grijnsde. Zijn ongebruikte, onbeschadigde middelvinger werkte perfect.

‘Correct,’ klonk het. Een vrouwenstem.

Daarna was zijn duim aan de beurt. En vervolgens de andere vingers. Oscar voelde alles. Hij slikte om de brok in zijn keel weg te krijgen. Wat een prachtig moment!

Terwijl de artsen met een scherp instrument controleerden of het gevoel in zijn onder- en bovenarm eveneens aanwezig was, dwaalden Oscars gedachten af naar gisteren. Hij reed over de N207 tussen Leimuiden en Alphen aan den Rijn, toen er ter hoogte van Woubrugge iemand met een rotgang het kruispunt over schoot. De Audi was er ineens, uit het niets, en boorde zich in het bestuurdersportier van zijn Porsche. De klap had zijn arm verbrijzeld. Er viel niets meer te redden. Een amputatie was de enige optie.

En daarna volgde natuurlijk een transplantatie. Oscar betaalde niet voor niets elfduizend euro per maand aan Tijdloos Klinieken in Utrecht.

‘Alles lijkt in orde te zijn,’ zei de hoofdarts. ‘Mijn collega’s zullen de wond hechten.’ De oude arts kwam naast hem staan. Nu maakten ze wel oogcontact. ‘Gefeliciteerd, meneer Mossink, u bent de nieuwe eigenaar van een TK-prothese.’

‘Dank u,’ zei Oscar hees. Hij glimlachte breeduit.

Een week later stond Oscar voor de manshoge spiegel in zijn slaapkamer. Hij droeg enkel een zwarte onderbroek. Zijn kleren lagen achter hem op het grote tweepersoonsbed. De en suite badkamer wasemde nog altijd warmte de slaapkamer in. Zijn haren waren vochtig.

Zijn spiegelbeeld was die van een sportieve, breedgeschouderde man van achtentwintig. Een meter negentig lang, met symmetrische gelaatstrekken en dik, donker haar. Zijn groene ogen waren opvallend licht in het gebruinde gezicht. Hij draaide zijn rechterkant naar de spiegel en spande zijn spieren aan. Eerst de biceps en daarna de bovenbeenspieren en zijn kuit. De spieren bolden op onder zijn haarloze, perfect gladde huid.

Niet gek voor iemand van achtenzestig. Wat je met geld toch allemaal kon kopen!

Geld. Tja, daar moest hij nog even...

Hij draaide zijn nieuwe arm naar de spiegel voordat hij de gedachte kon afmaken. De prothese was niet van echt te onderscheiden. De zenuwen uit zijn schouder liepen naadloos over in de kunstmatige zenuwbanen van zijn arm, hand en vingertoppen, die zo gevoelig waren dat er nauwelijks verschil was tussen zijn linker- en rechterhand. De kweekhuid voelde levensecht. Op elke vierkante millimeter ervoer hij gevoel en warmte. Gisteren had hij zelfs kippenvel gehad! Het kweekvlees van zijn spieren was vastgehecht aan titanium kunstbotten, die op hun beurt met zijn

skelet waren verbonden. In zijn onderarm draaiden de spaakbeen en ellepijp soepel om elkaar heen. Het was een wonder van de medische wetenschap.

Alleen de teint klopte nog niet precies, maar dat kwam met de tijd. En de spiermassa moest nog wat groeien. En dan was er nog dat L-vormige litteken op zijn bovenarm, ter hoogte van zijn triceps.

Het is een synthetisch litteken. Het geeft karakter, menselijkheid, had de hoofddarts gezegd. *Een speciale service. Omdat we u als mens zien, niet als product.*

Hij schoot in zijn kleren en daalde de trap af naar de begane grond. De benedenverdieping was net zo strak en minimalistisch ingericht als de huizen van zijn vrienden en kennissen: veel zwart, wit en grijs en in elke ruimte maximaal twee blikvangers. Een mooi schilderij of een interessante sculptuur bijvoorbeeld, met eromheen onopvallende meubels. Niet zo protserig als de huizen van mensen met oud geld of juist de smakeloze *over the top* inrichting van nieuw geld. Nee, de COO van uitzendbureau *Great Workers* had stijl en dat zat hem vooral in de details.

In de hal raapte Oscar wat post van een kastje en liep ermee naar zijn kantoor. Onderweg duimde hij door de brieven. Een rekening, een aanmaning, nog een rekening en twee donkergroene enveloppen van Tijdloos Klinieken. In zijn kantoor ging hij achter zijn bureau zitten en legde de brieven voor zich neer.

Geld. Hoeveel je er ook van had, het was nooit genoeg.

Oscar zuchtte en scheurde de eerste envelop van Tijdloos Klinieken open, maar voordat hij de brief eruit kon halen, ging zijn telefoon over. Hij legde de envelop aan de kant en nam op.

Het was Maxim Schaufeli, de baas en oprichter van Great Workers. ‘Oscar, ben je thuis?’ vroeg zijn collega gejaagd.

Geen vraag over het ongeluk, de operatie of zijn gezondheid. Geen enkele interesse. Geërgerd leunde Oscar achterover in de bureaustoel. ‘Ja, hoezo?’

‘We zijn failliet.’

Oscar schoot naar voren en klapte daarbij met zijn knieën tegen de onderkant van het bureaublad. Zijn irritatie over Maxims desinteresse was spontaan vergeten. ‘Pardon?’ Het nieuws kwam niet helemaal uit het niets, aangezien de cijfers al een tijd diep in het rood stonden, maar met een faillissement hadden ze nog geen rekening gehouden. Hij in elk geval niet. ‘Hoe kan dat nou?’ vroeg Oscar snel.

‘De FIOD zit achter me aan. De contracten met Polen, Bulgarije en Roemenië waren natuurlijk niet

zo eh... netjes. En dan waren er nog de wurgcontracten met Spanje en Griekenland. Wat je bovendien nog niet wist, is dat Vincent de belastingregels zo ver heeft opgerekt dat de term 'creatief boekhouden' een lachwekkend understatement is. We zijn de lul.'

'Shit,' siste Oscar. Hij trommelde nerveus met de vingers van zijn prothese op tafel. 'Kunnen we nog bij de bankrekeningen? Zolang we nog kunnen schuiven met liquide middelen, heb ik nog...' Maxim lachte schamper. 'Die hebben ze als eerste geblokkeerd. De vuile ratten.'

Oscar streek met zijn vrije hand door zijn dikke, weelderige haardos. 'Wat zijn de opties?'

'Niets. Het is voorbij.' Maxim zuchtte. 'Ik stap zo op een vliegtuig. Ik raad je aan om hetzelfde te doen.'

'Wat?' Oscar voelde zijn hals en wangen rood kleuren. Het vliegtuig? Hij schraapte zijn keel en schudde zijn hoofd. 'Max, ik heb een probleem.' Hij strekte de prothese uit en balde zijn vuist. De huid was zo strak, zo... perfect. 'De rekeningen stapelen zich...'

'Hoor eens, ik moet gaan. We hebben later weer contact. Succes.' Hij hing op.

Met open mond staarde Oscar naar de telefoon. Het duurde even voordat hij zich realiseerde hoe diep hij in de shit zat. De rekeningen lagen dreigend voor hem op het bureau. Hij had geen werk meer. De bedrijfsrekeningen waren in handen van de FIOD. Kwamen ze straks ook achter hem aan? Waarschijnlijk, want Maxim ging er niet voor niets vandoor.

Van buiten klonk het geknars van kiezels onder autobanden. Kwam de opsporingsdienst van de Belastingdienst hem nu al ophalen? Hij draaide vliegensvlug zijn bureaustoel. Door het raam kon hij het laatste stuk van de oprijlaan zien. Fleurs gele Mercedes glansde in het zonlicht toen de auto voor het huis een halve cirkel draaide. Zodra de auto met de neus van het huis af stond, doofden de achterlichten en een paar seconden later ging het portier open.

Een slanke, zevenentwintigjarige vrouw in een fleurig zomerjurkje stapte uit. Haar blonde haar wapperde speels in de wind. Ze zette haar zonnebril af en ving zijn blik. Glimlachend stak ze een hand op, waardoor Oscar week in de knieën werd.

Mensen merkten regelmatig op dat ze een knap koppel waren. Modellen, bijna. Wat veel mensen niet wisten, was dat alleen Fleurs lichaam puur natuur was. Dat van hem niet. Geen enkel zichtbaar deel van zijn lijf was aanwezig geweest bij zijn geboorte.

Alleen zijn hersens, ook al hadden die inmiddels een verjongingskuur ondergaan. Een *brainlift*.

Wat moest hij in godsnaam tegen Fleur zeggen? Dat ze ineens naar het buitenland moesten vluchten

om onder een gevangenisstraf uit te komen? Oscar wreef over zijn gezicht en probeerde kalm te blijven. Zijn blik gleed nogmaals over de rekeningen. Nee, vluchten was waanzinnig. Hij kon niet als een berooide crimineel op een tropisch eiland gaan wonen. Bovendien, Maxim en hun accountant Vincent waren verantwoordelijk geweest voor de uitbuiting van de buitenlandse arbeidskrachten. Zelf stuurde hij alleen de interim-managers aan die ze plaatsten bij werkgevers. Hij zorgde er alleen maar voor dat de operatie vlot verliep. Natuurlijk wist hij wel dat de uitzendkrachten in feite moderne slaven waren, maar echt betrokken...

‘Nee,’ zei hij hardop. ‘Ik was maar een radertje in het geheel. Dit is niet mijn schuld!’

De voordeur ging open. Fleurs hakken tikten op de vloer. ‘Lieverd, ik ben thuis!’ riep ze opgewekt. Oscar schoof de rekeningen in de bovenste lade van het bureau, haalde diep adem en liep naar de hal. Vlak voordat hij de deur passeerde, plamuurde hij een lach op zijn gezicht.

‘Hee, knapperd,’ zei hij en nam haar in zijn armen.

Ze kustte hem eerst op zijn lippen en daarna in zijn nek. ‘Doe je voorzichtig met je arm?’

‘Natuurlijk.’ Ze lieten elkaar los. Hij keek haar bedenkelijk aan.

Fleur fronste haar voorhoofd. ‘Wat is er? Waarom kijk ze zo?’

Hij zette zijn handen in zijn zij. ‘Ik eh...’ *Waarom zeg je het niet gewoon? Ze is je vrouw*, dacht hij. Hij schudde zijn hoofd. ‘Mijn hoofd zit nog bij mijn werk. Ik moet wat zaken regelen.’

Ze leek de leugen te slikken. Een paar seconden bleef ze hem aankijken, maar daarna draaide ze zich om en liep naar de keuken. ‘Ik ga sporten. Je weet me te vinden.’

Hij beende terug naar zijn kantoor, sloot de deur en draaide hem op slot. Handenwringend liep hij naar het bureau. Hij pakte de enveloppen uit de bovenste lade en keek naar de stoel, maar was te nerveus om te gaan zitten. Daarom ijsbeerde hij met de brieven door de kamer. De opengescheurde envelop lag bovenop.

Het was een rekening van ruim tweeënhalf miljoen euro. Het grootste deel bestond uit de kosten voor de transplantatie en een kleiner bedrag betrof het abonnementsgeld. Die elfduizend euro leek ineens een schijntje bij het totaalbedrag. Oscar beet op zijn lip en staarde naar het dikgedrukte bedrag onder de streep.

Dit geld had hij nu niet. Ook niet na het aflopen van de betaaltermijn. Zijn blik verschoof naar de opmerking onder het totaalbedrag.

HET BEDRAG WORDT BINNEN TIEN DAGEN VAN UW REKENING AFGESCHREVEN.

Fuck. Nogmaals streek hij door zijn haar. Zijn handen beefden en hij liet de brieven op de grond vallen.

Plotseling leek zijn hele leven tussen zijn vingers door te glippen. Als ongrijpbaar, fijn zand.

Wanneer was deze neerwaartse spiraal begonnen? De louche zaakjes binnen *Great Workers* waren een kantelpunt, maar het was al eerder begonnen. Oscar likte langs zijn lippen en bleef stilstaan. Hij zag de blinkende Mercedes van zijn zevenentwintigjarige vrouw. Nee, de misère begon niet bij het uitwringen van arme arbeiders: het was zijn ontembare hebzucht geweest. De hang naar een jong, vitaal, zelfs eindeloos leven. Een lekker lichaam, een lekkere vriendin.

Maar hij was nog altijd achtenzestig. Zijn nieuwe leven paste niet lekker, als een jas die twee maten te klein was. Hij speelde slechts een rol en was vanaf het begin af aan bang geweest dat zijn geluk hem zou worden ontnomen.

Hij had het gevoel dat zijn leven nu op dat punt was aangekomen.

Oscar ging zitten en belde het nummer van de kliniek. Na twee keer overgaan nam een jonge, vriendelijke vrouw op.

‘Goedemiddag, Tijdloos Klinieken. U spreekt met Jente.’

Hij schraapte zijn keel. ‘Oscar Mossink. Ik heb een rekening ontvangen en wil graag een betalingsregeling treffen.’

‘Maar natuurlijk. Ik kijk even met u mee. Om welke rekening gaat het, meneer Mossink?’

Hij gaf haar het nummer.

‘Ik zie het.’ Nog altijd klonk ze opgewekt. Geen spoortje irritatie. Dat betekende dat het geen vreemd verzoek was. Dat gaf hem hoop. ‘Als ik het bedrag opsplits en het optel bij de abonnementskosten, kom ik uit op vier maandelijkse betalingen van 636.000 euro. Zal ik dat doorvoeren?’

Meer dan een half miljoen per keer, dacht Oscar. Mijn God! Een ton kon hij nog wel vrij krijgen voor de komende betaling, maar niet veel meer. ‘Nee, dat gaat niet,’ zei hij zo zelfverzekerd mogelijk. ‘Graag spreiden over twee jaar, dus ruim een ton per maand.’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. Toen Jente begon te praten, was haar toon bekoeld. ‘Dat is niet mogelijk. Contractueel kunt u betalingen splitsen in maximaal vier delen. Halveren is het gebruikelijkst.’

Oscar was met stomheid geslagen. ‘Dus ik... O.’

‘Meneer, ik zal de verdeelsleutel doorvoeren die ik u heb voorgesteld. Binnen nu en twee dagen wordt...’

Hij onderbrak haar. ‘Laat maar. Dat gaat niet lukken.’ Hij zakte onderuit in de stoel en staarde afwezig naar de deur.

‘Dat gaat niet lukken, meneer Mossink?’ herhaalde Jente ijzig.

Hij zuchtte. ‘Nee, dat... Nee.’

‘Oké.’ Ze haalde diep adem. ‘Bent u vandaag thuis?’

‘Ja.’

‘Goed. Er zal een financieel adviseur uw kant op worden gestuurd. Deze persoon kan u meer uitleggen over de mogelijkheden, want ik ben geen specialist op dat gebied.’

Oscar fronste zijn voorhoofd. ‘Maar hoe kan zo iemand...’

Jente liet hem niet uitpraten. ‘Heeft u nog andere vragen?’

Hij knipperde met zijn ogen. ‘Nou, niet echt.’

‘Fijne dag nog.’ Ze hing op.

Verbouwereerd keek hij naar zijn telefoon. Zo was hij nog nooit behandeld door een medewerker van de kliniek. De rode loper leek enkel uit te liggen zolang je kredietwaardig was. Begon je over een betalingsregeling, dan werd je ineens aangesproken alsof je een nobody was. Een product.

Voorzichtig legde hij de telefoon neer op het bureau. Nu moest hij wachten op de financieel adviseur.

Drie kwartier later werd er aangebeld. Oscar kreeg een melding van de intercom op zijn telefoon. Op dat moment stond hij bij de tweede hole van de privé-golfbaan achter het huis. Vlug schoof hij de putter terug in de golftas en duwde de golftrolley voor zich uit over de green. Eenmaal aangekomen bij het terras, liet hij zijn spullen staan en haastte zich door het huis naar de voordeur.

Vier mannen in identieke donkerblauwe pakken wachtten hem op. Allemaal hadden ze hun haar strak naar achteren gekamd. De voorste stak kordaat zijn hand uit. Oscar schudde hem slapjes de hand. ‘Mitchel van der Zande,’ stelde de man zich voor. ‘Kunnen we binnenkomen?’

Oscars mond was droog. Hij probeerde te slikken, maar zijn keel leek wel gemaakt van schuurpapier. Op de oprit stonden twee zwarte Mercedesen met geblindeerde ramen. ‘Kom erin,’ antwoordde hij schor.

Hij ging de mannen voor naar de grote tafel in de woonkamer, vlak bij de hoge ramen die uitzicht boden op de achtertuin. Mitchel legde zijn koffertje op tafel, liep naar het raam en plaatste zijn handen in zijn zij. Hij floot tussen zijn tanden. ‘Toe maar,’ zei hij mat. ‘Drie holes?’

Oscar kuchte. ‘Vier.’

Mitchel knikte. ‘Mooi leven.’ Hij draaide zich om en nam plaats aan tafel. De andere drie mannen gingen zwijgend tegenover hem zitten. Mitchel, de leider van het stel, schoof de stoel naast zich naar achteren. ‘Kom zitten.’

Oscar deed het. Hij voelde zich als een verlegen schooljongen die bij de directeur werd geroepen. Gespannen sloeg hij zijn armen over elkaar.

Mitchel haalde een beige dossiermap uit de koffer en legde hem voor zich op tafel. Op de omslag waren Oscars namen en geboortedatum afgedrukt. ‘Jente heeft u vast uitgelegd wat we hier komen doen.’

Oscar haalde zijn schouders op. ‘Mij helpen met de financiën.’

Mitchel wisselde een blik met zijn collega’s. ‘Zoiets. Wij zullen uw perspectief bepalen.’ Hij sloeg de map open. Links was een A4’tje vastgemaakt met alle persoonsgegevens en rechts lag de rekening die Oscar vanmiddag had bekeken. ‘Meneer Mossink, u hebt begrepen dat Tijdloos Klinieken u de optie biedt om in vier termijnen te betalen?’

Perspectief bepalen? Dat klonk onheilspellend. Oscar wreef over zijn nek. ‘Ja.’

Mitchel knikte. ‘Goed. Kijk, het hoeven geen vier gelijke delen te zijn. We kunnen ook met een lager bedrag beginnen en het laten oplopen.’

Oscars mond stond een stukje open. Dat klonk hoopvol. ‘Dat is prettig.’

Mitchel keek hem aan en kneep zijn ogen samen. Nadenkend tikte hij tegen zijn kin. ‘In dat geval kunnen we een eerste termijnbedrag afspreken van bijvoorbeeld vier ton.’ Hij boog samenzweerderig naar hem toe. ‘In het uiterste geval zou ik zelfs kunnen zakken naar drieënhalf, maar daarvoor moet ik mijn leidinggevende overtuigen,’ zei hij, alsof hij Oscar een gunst verleende. ‘O, God.’ Oscar wreef met twee handen over zijn gezicht. ‘Dat is te veel. Mijn werk...’ De rest van de zin slikte hij in, maar het was al te laat.

‘Wat is er met uw werk?’ vroeg Mitchel scherp.

Oscar zuchtte. Hij keek de mannen een voor een aan. ‘Sinds vandaag zit ik *in between jobs*.’

‘Aha.’ De man in pak bladerde door het dossier. Zodra hij de pagina had gevonden waar hij naar

zocht, streek hij het papier glad. ‘Directeur Operations bij *Great Workers*. Hier heb ik uw vermogensuiteenzetting.’ Zijn vinger gleed over zijn salaris, de bonussen en de extraatjes die Oscar op papier verdiende. ‘Ik vraag me af hoe onze laatste rekening een probleem voor u kan zijn. U bent nu een paar jaar lid van onze abonnementsservice en in die tijd heeft u genoeg vermogen kunnen opbouwen voor de meest uiteenlopende diensten.’

Oscar staarde naar buiten. ‘Laten we het over het heden hebben.’

Mitchel volgde zijn blik. Er verscheen een zelfvoldane uitdrukking op zijn gezicht. De golfbaan lag er onberispelijk bij. ‘Dat is natuurlijk een verklaring,’ mompelde hij. Hij schraapte zijn keel en bladerde naar de laatste pagina’s in het dossier. Met zijn duim en wijsvinger haalde hij een stapeltje papieren uit een insteekhoes. Hij legde het voor Oscar neer. ‘U weet wat dit is,’ zei hij feitelijk.

Natuurlijk wist hij dat. Het stond er in dikgedrukte letters op. ‘Het contract,’ fluisterde hij, met een brok in zijn keel.

‘Juist.’ Mitchel bladerde naar pagina zestien. ‘Lees alstublieft artikel dertig even door.’

Oscar deed het. Zijn lippen bewogen geluidloos mee met de tekst. Langzaam trok het bloed uit zijn gezicht. Nadat hij het artikel had gelezen, keek hij de man naast zich aan. Vlekken dansten voor zijn ogen. ‘Dit zijn de voorwaarden in het geval van een betalingstekort.’

‘Exact. Een prothese blijft eigendom van Tijdloos Klinieken totdat de schuld is voldaan.’

Oscar slikte en voelde een klik in zijn keel. Het was alsof iemand met twee handen langzaam zijn luchtpijp dichtkneep. ‘En d-de rente,’ hakte hij, ‘hoe wordt dat ingevuld?’

Mitchel rechtte zijn rug. Hij nam de tijd om het document weer netjes terug te schuiven in het mapje. Vervolgens sloot hij het dossier en vouwde zijn handen in elkaar. ‘Kijk, meneer Mossink, het is heel simpel. U hebt een dienst afgenomen en daarvoor moet u betalen. Lukt dat niet, ja... dan staat daar wat tegenover. Het is niet anders.’

Oscars benen voelden als rubber. Hij knipperde met zijn ogen en schudde onbewust zijn hoofd. ‘Ik moet even... er is...’ Verdoofd schoof hij zijn stoel naar achteren. ‘Ik kan... mijn huis verkopen?’

‘Dat duurt te lang. Heeft u geen vrienden, familie, kennissen die u hierbij kunnen helpen? In uw sociale kringen moet er toch wat mogelijk zijn?’

Verdoofd schudde Oscar zijn hoofd. Voorzichtig kwam hij overeind.

‘Meneer Mossink, we kunnen dit...’ begon Mitchel, maar Oscar zette het plotseling op een lopen.

‘Verdorie!’

Oscar wist niet of zijn krachteloze benen hem zouden dragen, maar gelukkig was dat wel het geval. Opgefokt zigzagde hij tussen de tafel en een grote staande lamp door en stormde via de schuifpui de golfbaan op. Aan de overzijde van het golfterrein was een groot bos, waarin hij de mannen in pak misschien kon afschudden. Daarna moest hij natuurlijk nog een manier zien te vinden om...

Een van de mannen kwam snel dichterbij. Oscar hakte met zijn ellebogen door de lucht en zette nog een tandje bij. De adrenaline gierde door zijn lichaam. Het perfect geknipte gras schoot onder zijn schoenen voorbij. Gejaagd ademend voelde hij de eerste zweetdruppels over zijn slapen glijden.

Ondanks zijn inspanningen overbrugde de man de afstand snel. Oscar was geen slechte sprinter, daar zorgde zijn dagelijkse sportsessie wel voor, maar hij was geen partij voor de achtervolger.

De man dook naar voren en greep hem om zijn middel. Oscar raakte uit balans en viel naar de grond. Een explosie van pijn trok door zijn heup en hij slaakte een gefrustreerde kreet.

Geroutineerd draaide de man Oscars arm op zijn rug. Een felle pijnscheut flitste door zijn arm en tegelijkertijd brandden de hechtingen in zijn schouder. 'Pas op!' piepte Oscar benauwd. 'Let op mijn arm!'

De man dwong hem te gaan staan. Nu pas zag Oscar dat hij hardloopschoenen droeg. Kennelijk was hij al voorbereid geweest op een ontsnappingspoging. De man boog naar zijn oor en snauwde cynisch: 'Jóúw arm?'

Het medisch centrum van Tijdloos Klinieken was gevestigd in De Meern, aan de rand van Utrecht, op een steenworp afstand van de A12. De geblindeerde Mercedes reed het bedrijventerrein over en al snel zag Oscar het hoofdgebouw, waar hij ooit een intake had gehad. Ze reden de TK-Campus op, maar parkeerden niet bij het hoofdgebouw. De chauffeur reed door. Verderop lag het ziekenhuis, waar hij twee keer was geopereerd. Ook daar reden ze voorbij. De auto minderde pas snelheid bij een laag, onopvallend gebouwtje dat was opgetrokken uit grijze baksteen. De chauffeur hield een pasje voor een slagboom, waarna hij kon doorrijden. Hij reed om het gebouw heen en draaide een hoge tunnel in, waarboven een bord LEVERINGEN hing. Na een paar meter helde het wegdek scherp en kreeg Oscar de indruk dat ze in een parkeergarage reden.

Hij zat op de achterbank, tussen twee mannen in. Geboeid. Nerveus wrong hij zijn zweterige handen in elkaar. De kliniek kon toch niet zomaar mensen van hun vrijheid beroven? Toch? Maar hij kreeg steeds meer de indruk dat dit niet zomaar een ziekenhuis was voor geavanceerde plastische chirurgie. De mannen die naast hem zaten, waren zeker geen financieel adviseurs.

Het wegdek werd weer horizontaal. De auto reed een flauwe bocht door en minderde vervolgens snelheid bij een soort brede parkeerplaats. De chauffeur stuurde de auto stapvoets van het asfalt af, het lange parkeervak in. Rechts van hen werd de betonnen muur onderbroken door een dubbele deur.

‘Hier stappen we uit,’ zei een van de mannen.

Oscar gehoorzaamde en liep met de bewakers naar de deur. De auto reed weg.

Er was geen bordje of pictogram dat aangaf wat er achter de deur was. Het enige bord dat Oscar had gezien, hing boven de ingang van de tunnel.

Leveringen. Leveringen van wat? ‘Wat doen we hier?’ vroeg hij benauwd.

Er kwam geen antwoord.

De stalen schuifdeuren leken ondoordringbaar. Wat er ook achter was, deze deuren moesten voorkomen dat er iets ontsnapte. Of juist dat er iets binnenkwam. Oscar slikte en keek naar de man rechts van hem, die naar een paneel naast de deur liep. Hij hield er een pasje tegenaan.

Er klonk een zachte piep, waarna de deuren soepel openschoven. De man achter hem gaf hem een por in zijn rug, waarna Oscar de gang in liep. Zodra ze binnen waren, schoven de deuren weer dicht. Met een definitieve bons tikten ze tegen elkaar.

Oscar huiverde. Zijn mond was kurkdroog, terwijl zijn gezicht juist klam was. Met weke benen liep hij door de betonnen gang. Hun voetstappen galmden in de stilte. Afgaande op de afdaling met de auto, moesten ze hier meters diep onder de grond zitten. Dit gebouw was een soort bunker.

Ze sloegen een hoek om. Daar zat een vrouw achter een balie. Ze droeg hetzelfde donkerblauwe pak als de mannen en haar haren waren in een knot bijeengebonden. Zodra de bezoekers om de hoek verschenen, keek ze op van haar monitor.

‘Wie hebben jullie bij je?’ vroeg ze aan haar collega’s.

Oscar klemde zijn kaken op elkaar. Ze had het ook aan hem kunnen vragen. Dat was expres. Op deze plek deed hij er niet toe: hij was slechts een levering, zoals op het bord boven de tunnel had gestaan. ‘Dit is een vergissing,’ zei hij tussen opeengeklemd kaken. ‘Ik heb alleen iemand nodig die me helpt met de financiën.’

Ze negeerde hem.

Een van de bewakers legde een zware hand op zijn schouder. ‘Oscar Mossink. 11 maart 2054.’

‘Ah, een oudje,’ merkte ze toonloos op. Haar vingers ratelden over het toetsenbord. ‘Goed, hij is

aangemeld. Subject K8901.' Met haar donkerbruine ogen keek ze hem scherp aan. 'Cel negentig.' Het was of hij een stomp in zijn maag kreeg. 'Wat?' bracht hij uit. 'Cel?' De mannen pakten hem vast en trokken hem mee door de volgende dubbele deuren. 'Wat heeft dit te betekenen?' gilte hij. Zijn stem galmde door de betonnen gang.

Niemand gaf antwoord en dat was ook niet nodig. Het was meteen duidelijk. In de volgende gang waren aan beide kanten cellen. Het waren kleine hokjes van drie bij drie meter. De muren bestonden uit vier centimeter dik transparant materiaal. Elke cel bevatte een smal matras en een toilet. Meer niet. Er waren geen persoonlijke spullen en er was nul privacy.

De bewoners waren in feite opgehokt vee.

'Nee,' kermde Oscar. De bewakers duwden hem vooruit. 'Laat me gaan! Dit kunnen jullie niet maken!' Hij wilde zich omdraaien, maar de mannen hielden zijn ellebogen stevig vast.

Zodra de gevangenen doorkregen dat er een nieuwe bewoner langskwam, keken ze op van hun bed of van de vloer, maar zeiden niets. Hun blikken waren leeg, moe en hol. Door de schok van de omgeving had Oscar niet door dat opvallend veel gevangenen een of meerdere ledematen misten.

'Wat is dit voor plek?' vroeg hij hees.

'Je nieuwe thuis,' antwoordde een bewaker sarcastisch.

Ze passeerden tientallen cellen. Bijna elke cel was bewoond. Een schoonmaakploeg was aan het werk in een van de hokjes. De drie medewerkers droegen witte overalls, mondkapjes en rubberen handschoenen. Het gelige, bevlekte matrasje stond rechtop tegen een muur.

Oscar werd een hoek om geleid, naar een gang met hogere nummers. Al snel kwamen ze aan bij nummer negentig. Zijn handboeien werden verwijderd en hij werd ruw de cel in geduwd. De transparante deur viel met een klik achter hem dicht.

Hij draaide zich om en keek de mannen in pak angstig aan. 'En nu?'

Geen antwoord. Ze liepen weg zonder naar hem om te kijken. Hun voetstappen stierven langzaam weg. Het was gek, want door alle doorzichtige wandjes kon hij hen volgen totdat ze om de hoek verdwenen. Dat waren wel twintig cellen.

'Godverdomme!' Met een vuist sloeg hij hard tegen de wand. De huid op de knokkel van zijn middelvinger spleet open en bloed welde op. 'Fuck.' Hij keek om zich heen en nam plaats op het dunne matras, met zijn rug tegen de muur. Zijn bloedende hand rustte in zijn schoot. 'Waar ben ik beland?' mompelde hij. Hij vouwde zijn linkerhand achter zijn hoofd, waardoor het mouwtje van

zijn poloshirt omhoog kroop. 'Is dit mijn straf omdat ik een rekening niet kon betalen?'

Uit de cel naast hem kwam wat gestommel, maar hij besteedde er geen aandacht aan. Zijn advocaat moest hiervan weten, schoot door zijn gedachten, maar hij had hem nog niet kunnen bellen. Had hij hier eigenlijk wel recht op een advocaat?

'Wel verdorie! Dat is mijn arm!'

Geërgerd keek Oscar naar links. In de cel naast die van hem zat een man van een jaar of dertig, met hetzelfde postuur als Oscar. Alleen miste hij zijn linkerarm en linkerbeen. Met verwilderde ogen staarde hij naar Oscars prothese. 'Wat bedoel je?' vroeg Oscar.

De gevangene wees priemend naar de kunstarm. 'Ik weet het zeker. Het L-vormige litteken op de bovenarm. Jij bent de klootzak die mijn arm heeft gekocht!'

Oscar keek hem niet-begrijpend aan. Hij liet zijn armen zakken. 'Jouw arm? Hoezo? Had je een soortgelijke prothese?'

De man keek hem een paar seconden onbewogen aan en begon toen als een waanzinnige te lachen. Het krassende geluid werd vreemd versterkt door de lange gang. Het gelach ontaardde in een hevige hoestbui. Hij begroef zijn mond in zijn mouw en kuchte een paar keer hard. 'Zo,' zei hij, uiteindelijk. Zijn gezicht was rood aangelopen. 'Jij gelooft nog altijd dat je arm een prothese is. Heb je je arm weleens flink opengehaald?'

Oscar schudde zijn hoofd. 'De operatie was een week geleden.'

'Heb je mechanische onderdelen gevoeld? Draadjes of scharnieren?'

Wat de man insinueerde, beviel Oscar niet. 'Nee. Het is organisch materiaal. Wat bedoel je met...'

De man sloeg hard met zijn platte hand op de scheidingsmuur. Oscar schrok. 'Word wakker kerel! Die arm is van vlees en bloed. Het was mijn arm, totdat ze hem afzaagden en op jouw lichaam plakten.'

Ongelovig schudde Oscar zijn hoofd. 'Nee, dat kan niet. Een TK-prothese...'

'Is het geloofwaardig dat ze een kunstarm weten te ontwikkelen die precies zo voelt als een echte arm? Met precies dezelfde zintuiglijke waarnemingen? Dezelfde elastische huid? Dezelfde aderen op de rug van je hand?' Zijn ogen waren wijd opengesperd. 'Of zijn ze hier gewoon erg goed in het transplanteren van lichaamsdelen? Zo noemen ze dat toch? Transplanteren?'

Zo had het inderdaad overal gestaan. In de folders, op de website en in het contract. Een armtransplantatie. Oscar werd licht in zijn hoofd.

‘Jij hebt mijn *fucking* arm!’ schreeuwde de man.

Ontzet keek Oscar naar de plek waar het linkerbeen van de man had moeten zitten. ‘En je been hebben ze ook geamputeerd?’

De man haalde diep adem, rochelde en spuugde in de toiletpot. ‘Verkocht aan een rijkaard. Vier miljoen euro, heb ik gehoord.’

Het duizelde Oscar. Dit was een nachtmerrie. Dit was verdomme een bizarre nachtmerrie! Perplex schudde hij zijn hoofd. ‘Wie ben je dan? Waarom zit je hier?’

‘Mijn naam doet er niet toe. Ik zat een levenslange gevangenisstraf uit. Vroeger betekende dat ook echt dat je de rest van je leven sleet in gevangenissen, maar tegenwoordig...’ Hij snoof.

‘Tegenwoordig word je als langgestrafte beschouwd als een zak reserve-onderdelen.’

Oscar keek hem geschrokken aan. ‘Maar ik ben geen crimineel! Ik ben verdorie een klant.’

‘Totdat je de rekeningen niet meer kunt betalen. Maar weet je, naar het schijnt plukken ze ook weleens mensen van straat. Daklozen. Illegalen. Als de nood voor een nieuw ledemaat hoog genoeg is. Zo dringend is de vraag vanuit mensen zoals jij.’ Er verscheen een valse grijns op zijn gezicht.

Hij knikte naar de man in een cel aan de overkant. ‘Dat is Olivier. Hij had ook een probleempje met de facturen.’

Oscar volgde zijn blik. Op het matras lag een man onder een laken. Of beter gezegd, het overblijfsel van wat ooit een man was. Zijn borst ging langzaam op en neer. Oscar kon zijn hoofd niet zien, want hij lag van hem afgekeerd, maar de absurd kleine heuvel onder het laken verhulde een afschuwelijke waarheid: de man had geen armen en geen benen. Hij was enkel een romp en een hoofd.

Oscar sloot zijn ogen. De harde waarheid duizelde hem: Tijdloos Klinieken was geen onderzoeksinstituut voor protheses, maar een handelscentrum voor menselijke onderdelen. Het was een wereld waar hij tot een week geleden van had geprofiteerd. Drie jaar geleden had hij voor twaalf miljoen euro het lichaam gekocht van een jongeman van achtentwintig. Die onbekende was hier in leven gehouden totdat een miljonair behoefte had gehad aan een nieuw lichaam. Zoals Oscar. In zijn sociale kringen was een TK-prothese de normaalste zaak van de wereld.

Vorige week had hij een arm nodig gehad. Tijdloos Klinieken bood hem wederom de oplossing: een nieuwe arm. De arm van de man in de cel naast hem. Het was geen prothese.

Oscar schoof naar rechts, omklemde de wc-pot en braakte. Ellendig keek hij naar de bruingele smurrie. Door de zure lucht moest hij nog een keer kokhalzen. Zodra hij er zeker van was dat zijn

lichaam hem niet nog een keer zou verrassen, veegde hij zijn mond af en zakte tegen de muur in elkaar.

Acht dagen later

Voor het eerst stonden er artsen in witte labjassen voor zijn cel. Nou, ja, artsen... 'Slagers,' vond Oscar een betere omschrijving. Twee mannen en twee vrouwen. Een van de vrouwen droeg een tablet bij zich. Hardop las ze: 'Subject K8901. Procedure gepland om kwart over elf. Dubbele B5. Check door collega's.'

'Akkoord,' antwoordden de andere artsen een voor een. De drie hielden hun blik strak op Oscar gericht. Hij voelde zich een proefdier in een laboratorium.

Haar vinger gleed over het scherm. 'Goed, dan nog wat kleine administratie...'

Oscar wist wat dit betekende. Hij had het in de afgelopen dagen meerdere keren zien gebeuren. Dit was een controle vlak voor een operatie. Zijn blik gleed naar het hoge plafond van zijn cel. Precies in het midden hing een apparaatje dat leek op een sproeier, maar uit deze sproeier kwam geen water. In deze kliniek werd een roze gas gebruikt om mensen te bedwelmen.

Hij slikte hard tegen de brok in zijn keel en stond op van het matras. Hij vouwde zijn handen ineen en keek de artsen smekend aan. 'Ik kan het geld regelen,' zei hij met overslaande stem. 'Het duurt iets langer, maar ik kan het geld vast lospeuteren bij vrienden van me. Laat me iemand bellen. Alsjeblieft!'

De vrouw keek op van haar tablet en keek hem emotioneel aan. 'K8901, je kunt beter weer op de grond gaan zitten.'

De eerste roze mistflarden wasemden om hem heen. Oscar opende zijn mond, voelde zijn lip trillen, en sloot hem weer. Zijn ademhaling sloeg op tilt. Door de rauwe ademdeugen begon het gas snel te werken. Hij nam weer plaats op het dunne matrasje. De muren waren onverwoestbaar, had hij de afgelopen dagen geleerd. Ontsnappen was geen optie.

De bewakers luisterden niet. De andere gevangenen konden hem niet helpen.

Er was bovendien nog nooit iemand ontsnapt, voor zover de gevangenen rondom zijn cel dat wisten.

De man in de cel naast hem, van wie hij nog steeds de naam niet wist, grinnikte vals. 'Sterkte,' mompelde hij hees.

Oscar probeerde oppervlakkiger te ademen, maar het had geen zin. Zijn hartslag roffelde in zijn slapen. Zwarte vlekken dansten voor zijn ogen. De roze rook werd steeds dikker. De arts kon hij inmiddels niet meer scherp zien en een overweldigende vermoeidheid overspoelde hem. ‘Wat is B5?’ fluisterde hij.

De man sloeg met een vlakke hand op zijn resterende bovenbeen. Hij keek hem indringend aan. ‘Dus je snapt wat een dubbele B5 is. Slaap lekker.’

‘Nee!’ kreunde Oscar. Zijn oogleden voelden oneindig zwaar. Hij graaide met zijn handen naar de muur om zichzelf overeind te houden, maar hij had geen grip op het gladde materiaal. Voordat zijn hoofd de vloer raakte, was de wereld verdwenen.

Oscar Mossink staaarde verdwaasd naar het witte plafond. Het gas was kennelijk uitgewerkt. Hij probeerde zijn hoofd op te tillen, maar een strakke leren riem hield hem op zijn plek. Zijn armen en benen kon hij ook niet bewegen. Om hem heen waren mensen druk bezig met van alles, maar hij zag niemand. ‘Hallo, is daar iemand?’ probeerde hij. Er zat iets in zijn mond waardoor hij zijn tanden niet op elkaar kon zetten. Een bit, zoals bij een paard. Het was hard en proefde metaalachtig. Zijn keel was uitgedroogd en zijn vraag klonk dan ook meer als het gekraak van een deur. Er kwam een arts bij hem staan. Het was de oudere hoofdarts die eerder de leiding had over zijn armtransplantatie.

‘Hallo K8901,’ zei de man. ‘Bijzonder dat we elkaar in zo’n korte tijd weer treffen. Maar goed. We gaan vandaag een klant blij maken. Deze heer zou graag wat extra centimeters willen toevoegen aan zijn lichaamslengte. Daarvoor zijn deze benen een mooie oplossing.’ Hij klopte met zijn gehandschoende hand op Oscars bovenbeen, alsof het een stuk vlees van de slager was. ‘Wees gerust, je voelt er weinig van.’

Het duizelde Oscar. Koortsachtig haalde hij adem, waarbij zijn borstkas tegen de riemen drukte. Iemand wilde zijn benen hebben vanwege de lengte? Waarom zou iemand in godsnaam voor zoiets een transplantatie ondergaan? Geen speciale schoenen of een reguliere beenverlenging, of...

Zijn armen trilden onder de leren riemen. Zijn handen waren ongemerkt tot vuisten gebald.

Hij wist waarom. *Mijn lichaam takelde af en daar weigerde ik me bij neer te leggen. Ik verdiende dat niet. Ik wilde weer een jong, viriel lijf, zonder slappe huid, levervlekken of terugtrekkende haarlijn. Het lijf van een twintiger, dat leek me wel wat. Met vol, donker haar. Lang, gespierd en aantrekkelijk. Dan maar nep, dan maar een prothese. Zolang het maar voelde als een echt lichaam,*

de perfecte symbiose van mens en machine.

Alleen was het een symbiose geweest met het lijf van een ander mens.

Zijn ademhaling versnelde nog altijd, waardoor ook het ritmische gepiep van de hartmonitor toenam. Sterretjes dansten in zijn blikveld. De druk op zijn oren nam toe, waardoor hij uiteindelijk niet meer hoorde wat de artsen tegen elkaar zeiden.

Ineens was er een licht brandend gevoel op zijn linkerbovenbeen, vlak onder zijn lies. Tot zijn schrik voelde hij hoe de huid spleet onder een vlijmscherp mes. Hij vóelde het! Het was niet de normale pijn van een snijwond, maar een doffe, gedempte variant. Meer afstandelijk. De paniek groeide, maar hij kon nergens heen. De riemen hielden hem strak op zijn plek.

‘Als je je spieren ontspant, doet het minder pijn,’ merkte een arts op.

Oscar gromde iets, meer kon hij niet met zijn dichtgeknepen keel en het metalen bitje.

De incisie werd verlengd aan de buitenkant, tot net onder zijn bil. Het was of er lava over zijn been droop. Vervolgens voelde hij hoe een arts begon met het lossnijden van de spieren. Hij voelde daadwerkelijk het mes naar binnen glijden; vlijmscherp, ongehinderd. Met kleine, geoefende halen sneed de arts de vierhoofdige dijbeenspier los, de belangrijkste spier voor het uitstrekken van het been. Zodra de arts door de pezen sneed, was het alsof er elastieken losschoten. Vezel voor vezel kwam de spier los. De verschrikking dat hij precies kon voelen welke zenuw, spiervezel of pees in zijn been werd losgesneden, werd hem te veel.

De vlekken voor zijn ogen werden intenser. Het witte plafond leek ineens heel ver weg. Zodra de arts klaar was met de spier, viel er een bepaalde druk weg, waardoor zijn been een stukje draaide. Het was onmogelijk om hem terug te kantelen.

De kamer draaide. Het leek wel alsof de operatietafel op een onstuimig meer dreef. Ineens voelde hij hetzelfde brandende, hetzelfde splijtende, gevoel op zijn rechterbeen. De huid sprong open en onthulde zijn waardevolle botten, spieren en zenuwen. Beide heupen waren nat van het bloed.

Dat was het moment waarop hij zijn bewustzijn verloor.

Drie weken later

Oscar trok zichzelf aan zijn handen en ellebogen naar het dienblad op de vloer. De stompen in zijn lies waren nog altijd gevoelig, dus lag hij de hele dag plat. Op zijn rug, op zijn zij, op zijn buik; geen enkele houding was voor lange tijd prettig. De grote wallen onder zijn ogen verraadden zijn

slaapgebrek. Hij werd bovendien gek van de fantoompijn. Zijn niet-bestaande onderbenen leken te jeuken en te branden.

Hij bereikte het dienblad, draaide op zijn zij en pakte een volkorenbroodje. Het eten was goed, dat was het vanaf het begin af aan zo geweest. Dat was ook niet zo gek: de lichamen van de gevangenen moesten zo goed mogelijk doorvoed zijn. Naast broodjes, groenten en fruit lagen er ook twee snoeprepen op het dienblad. Er was koffie, sinaasappelsap en melk.

Olivier, de man aan de overkant, was overleden. Zijn organen waren geoogst. Wat er met de overblijfselen van een subject gebeurde, wist niemand, maar Oscar had verschillende verhalen gehoord. Varkensvoer was een mogelijke bestemming, maar er werd ook beweerd dat hersenen werden doorverkocht. Aan mensen met ongewone culinaire voorkeuren. Hij wist niet wat hij moest geloven. Wel dat hij niet wilde eindigen als een levende buste, zoals Olivier.

Na de maaltijd tijgerde hij terug naar het matras, waar hij op zijn rechterzij ging liggen. De naamloze man was sinds Oscars komst nog niet één keer meegenomen. Hij beschikte nog altijd over zijn rechterarm en -been. De man stond rechtop, leunend tegen de wand, en keek neer op zijn beenloze buurman.

Op de gang klonken meerdere voetstappen. Oscar besteedde er geen aandacht aan. Ze kwamen weer iemand ophalen of brengen. Dagelijkse kost.

De voetstappen stopten vlakbij.

‘K8880 en K8901,’ bromde een zware stem. ‘Jullie zijn vandaag allebei aan de beurt.’ De artsen stonden voor zijn cel.

Oscars maag kelderde drie verdiepingen naar beneden. Hij draaide zich met een ruk om en keek omhoog naar de naamloze man. Ze vonden elkaars blik. Ze werden allebei genoemd, dat kon maar één ding betekenen...

Vier weken later

‘Meneer Van Voorthuizen, welkom terug,’ zei de hoofdarts. Hij schudde de klant de hand en gebaarde dat hij met hem mee kon lopen. De arts leidde meneer Van Voorthuizen naar een lege onderzoeksruimte. ‘Ontkleedt alstublieft uw bovenlijf, dan controleer ik of de genezing voorspoedig is verlopen. Heeft u nog ergens last van? Gevoelloosheid in de vingers, zenuwpijn of andere klachten?’

‘Maar natuurlijk, momentje,’ antwoordde Van Voorthuizen met een Blaricums accent. Hij vouwde zijn jasje, das, overhemd en onderhemd netjes over een stoel en ging vervolgens voor een grote spiegel staan. Met een verwonderde blik in zijn ogen bekeek hij zijn armen, alsof hij ze voor de eerste keer zag. De hoofddarts vermoedde dat de verwondering niet werd veroorzaakt door het feit dat hij opnieuw zijn armen kon gebruiken, maar door de vooronderstelling dat het protheses waren. Kunstarmen. Hij kreeg gelijk.

Van Voorthuizen spande zijn biceps aan en strekte vervolgens zijn armen boven zijn hoofd. ‘Het voelt zo levensecht, zo gevoelig, zo... natuurlijk. Alsof ik nooit mijn armen heb verbrijzeld. Ik kan er met mijn hoofd nog steeds niet bij dat dit kunstarmen zijn. Ongelofelijk dat we in een tijd leven waarin dit soort protheses gewoon in een lab worden gemaakt.’

De arts knikte tevreden.

‘En om antwoord te geven op uw vraag,’ ging Van Voorthuizen verder, ‘nee, ik heb nergens last van. Geen pijn, geen ongemakken. Niets. Ik ben tevreden. Meer dan tevreden.’ Zijn blik was aan de spiegel gelijmd.

‘Uitstekend.’ De hoofddarts trok latex handschoenen aan en streek voorzichtig over de roze littekens rond beide schouders. Er was een duidelijk kleurverschil tussen de oude en de nieuwe huid, maar dat trok na verloop van tijd wel weg. De wonden waren goed genezen. Hij trok de handschoenen uit en gooide ze in een pedaalemmer. Vervolgens waste hij zijn handen bij een wasbak.

‘Er viel me trouwens wat op,’ zei Van Voorthuizen. De dertiger keek de arts via de spiegel boven de wasbak aan. ‘Op mijn bovenarm staat een L-vormig litteken. Het is al wat vervaagd, dus het kan geen overblijfsel van de operatie zijn. Hoe zit dat?’

De arts spoelde onder een klein waterstraaltje de zeep van zijn handen. ‘Heb ik u dat niet verteld tijdens de operatie?’

‘Nee.’

Hij knikte. ‘Het is een synthetisch litteken. Het geeft karakter, menselijkheid. Perfecte, schadeloze protheses vinden mensen vaak te klinisch. Een klein litteken associëren mensen met authenticiteit.’ Met een hand draaide hij de kraan dicht. Hij pakte twee papieren handdoeken uit een dispenser en draaide zich om. ‘Zie het als een aandenken aan het ongeluk. Iets om trots op te zijn.’ Hij knipoogde en gooide de handdoeken in de pedaalemmer. ‘Een speciale service. Omdat we u als mens zien, niet als product.’